

Gibraltar, una bella melodia

«A Catalunya, ja ho sabem, tant ens fa, el destí d'aquest racó d'Europa, i la cíclica indignació espanyola, amb ocasionals puntes de deliri»

Recapitem: els nacionalismes són anacrònics, els drets històrics no existeixen i cal respectar la integritat dels estats..., fins que, pam, Espanya hi torna amb la vella cançó de Gibraltar. Un territori indiscutiblement britànic des del 1713, és a dir, 265 anys abans d'aquesta Constitució de la qual emana, en teoria, tot l'ordenament de l'Estat.

Però, si els drets històrics són una entelèquia quan parlem de Catalunya, per què s'hi apel·la insistentment, i amb tota èpica, quan es tracta de Gibraltar? No és anticonstitucional, a banda de premodern, supremacista i molt lleig, això de ressuscitar remots contenciosos fronterers i pretendre territoris d'altri?

Aquests dies podem veure presentadors d'informatius parlant de la hipòtesi d'una "co-sobirania", com si fos una matèria que estigués al damunt de la taula. Perdó? Quina part del "no és no, gràcies" encara no han entès? A veure, el 1967 es va celebrar a Gibraltar un referèndum en què es proposava el traspàs del penyal a la sobirania espanyola amb una sèrie de singularitats. Hi va votar el 73,40% del cens i el no es va imposar amb una xifra no pas ajustada, el 99,64%, enfront de un 0,36% de sí.

Què ha plogut molt des del 1967? Tornem-hi, que no hi fa res: el 2002, es va repetir l'operació, aquest cop proposant-hi la co-sobirania. Amb una participació del 87,90%, els resultats van ser aquí, ep, més favorables als interessos espanyols: el sí es va enfilar fins a un apoteòsic 1,03%, enfront del 98,48% de gibraltarenys que es van estimar més continuar retent honors a sa graciosa Majestat Elisabet II.

A Catalunya, ja ho sabem, tant ens fa, el destí d'aquest racó d'Europa, i la cíclica indignació espanyola, amb ocasionals puntes de deliri, podem trobar-la fins i tot simpàtica. A banda que ens remet a la Guerra de Successió, on hi ha la clau de volta de tot plegat. Posats a posar el focus en episodis històrics revisables, pot ser que ho fem amb tots. Però, bé, ara per ara ens conformem amb poc.

Que soni, doncs, la bella melodia, aquell "Gibraltar español", que cantaven *No Me Pises Que Llevo Chanclas*, recordatori que les ferides en el cor de les nacions són universals, també per als espanyols. Versos dignes de les més belles pàgines de la poesia provençal, i que deien així:

"Si aquello de allí es Marruecos / y esto de aquí es España / no me explico, yo no entiendo / que esto sea Gran Bretaña"